

Prezente contemporane în imnologia neoprotestantă

Prof. drd. Speranta-Doina Cătană

Colegiul de Muzica "Ion Vidu,, - Timisoara

Lăudați pe Domnul cu arfa, lăudați-L cu alăuta cu zece coarde.

Cântați-I o cântare nouă! Faceți să răsunе coardele și glasurile voastre! Ps.33: 2,3.

Ca să putem înțelege sensul imnologiei în cultura neoprotestantă contemporană trebuie mai întâi, să precizăm câteva concepte biblice care constituie fundamentul folosirii muzicii în bisericile neoprotestante. De asemenea este bine de precizat că toate bisericile creștine, indiferent de deosebiri care le separă doctrinar, folosesc muzica din aceeași convingere pe care o sintetizează Johann Sebastian Bach în următoarea frază: **„Scopul și motivul final al muzicii ar trebui să fie nimic altceva decât gloria lui Dumnezeu și învierea spiritului”.**

Concepte biblice – criteriile de folosire a muzicii în biserici.

1. Muzica este pretutindeni *în univers* ca să-L laude pe Dumnezeu: Iov 38: 7”stelele diminetii izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”; „Pășunile se acopăr de oi și văile se îmbracă cu grâu: toate strigă de bucurie și cântă” Ps.65: 13.

2. Muzica este *darul lui Dumnezeu* pentru noi:

- Dumnezeu a creat vocea omului, ca pe cel mai complex dintre instrumente.
- Dumnezeu a dat omului abilitatea de a inventa instrumente muzicale
- Dumnezeu a creat materialele din care se fac instrumentele muzicale
- Dumnezeu a stabilit principiile care guvernează muzica
- Dumnezeu a creat omul cu sensibilitate la compoziție și audiere muzicală

3. Muzica a apărut devreme *în istoria omului* și a fost o parte importantă a oricărei culturi din toate timpurile.

4. Muzicienii și profesorii de muzică au avut o lungă istorie în *slujirea lui Dumnezeu*.

5. Principala funcție biblică a muzicii este slăvirea și închinarea înaintea lui Dumnezeu – *o funcție pe verticală*.

6. Muzica este un mijloc de comunicare între oameni- *o funcție pe orizontală*.

7. Muzica este o metodă de *educație*. Deut.31: 19

8. Atât *muzica vocală* cât și cea *instrumentală* pot fi folosite în închinarea înaintea Domnului.

9. Credințele, atitudinile și scopurile oamenilor sunt *reflectate în muzica* pe care o compun sau pe care o ascultă.
10. Lui Dumnezeu îi place desăvârșirea în interpretarea muzicii care se face spre *gloria Lui*.
11. O reîntoarcere a inimii către Dumnezeu este însoțită adesea de o renaștere în muzică. „ *Ceea ce doresc eu este să compun imnuri pentru oameni, așa încât Cuvântul lui Dumnezeu să sălăsluiască în inimile lor și prin intermediul cântecelor*”- Martin Luther .
12. Folosirea muzicii în *scopuri păcătoase* îi displace lui Dumnezeu și va fi pedepsită. Isaia 5: 11,12,13 Dumnezeu descrie orgiile cu băutură ale lui Israel și afirmă: „*De aceea poporul Meu va fi dus pe neasteptate în robie:...*”

Voi cânta domnului o cântare nouă! - sau nevoia de compoziție

David promite Domnului că va cânta o cântare nouă, izvorâtă din nevoia de exprimare a tumultului multumirilor și a recunoștinței sale. El era un compozitor recunoscut și adresa psalmii săi „mai marelui cântăreților”, adică dirijorului. În subtitlul psalmilor, David preciza tot felul de indicații despre momentul care a constituit izvorul de inspirație: „*pentru sfintirea Casei Domnului*” sau „*un psalm al lui David, făcut cu prilejul fugii lui dinaintea fiului său, Absalom*”. Alteori precizările se referă la modul în care se cântă: „*de cântat cu flautul*”, „*de cântat cu instrumente cu coarde*”, „*de cântat pe arfa cu opt coarde*”, „*se cântă ca Cerboanca zorilor*” etc. Se întâlnesc asadar numeroase evenimente pe care David le cuprinde în psalmii săi și pe care le dedică Domnului căruia îi recunoaște ajutorul.

Alături de neîntrecutul compozitor care era regele David, paginile Sfintelor Scripturi îi mai cuprind și pe Moise, fiii lui Asaf, Iedutun, Core, Debora, care foloseau fie momente istorice despre biruințe ale lui Israel menite să rămână nesterse în amintirea poporului, fie experiențe personale sau învățături morale, fie că proslăveau numele Dumnezeului cel Mare.

Exemplul acestor personaje biblice a fost preluat și de creștinii care au îmbrățișat învățătura Scripturii.

Primii creștini au preluat modelul ebraic al slăvirii lui Dumnezeu, indiferent că se aflau în catacombe sau în temniță, așa cum s-a întâmplat cu Pavel și Sila (*Fapte: 16:25*).

Când, după marile persecuții a urmat recunoașterea bisericii creștine prin conciliul ecumenic de la Niceea, în 325, liderii bisericilor de acum oficiale au stabilit și un mod de închinare prin muzică. Așa s-a născut *Liturghia bizantină*, în Răsăritul Europei și mai apoi *Missa gregoriană* în Apus, aceste forme de închinare devenind și modele muzică cultă. În perioada carolingiană asistăm la o lărgire a spațiului muzical, care va include și *drame liturgice*, interpretate în biserică. Această noutate va inspira apoi *colindele de Paști și de Crăciun* și, nu mult după aceea, *misterele, miracolele și moralitățile* care aveau conținut religios, însă erau cântate și pe la casele oamenilor de către alți enoriași talentați, care doreau, ca și evreii altădată să se mai simtă în prezența lui Dumnezeu și acasă. Aceste grupuri mai mici de credincioși au născut miscări de trezire sufletească în masă, care uneori cuprindeau regiuni întregi. Ei aveau servicii religioase simple, uneori prin pivnite sau pesteri. Multele miscări reformiste vor culmina în perioada Renasterii cu reforma de mari proporții a lui Martin Luther, care va forma o nouă biserică, Biserica Evanghelică și care va antrena atât capete politice din Germania cât și din țările scandinave. Reforma teologică pe care Martin Luther a expus-o prin celebrele 95 de teze afișate pe ușile bisericii din Wittenberg în 1517 a atras după sine și *reforma muzicală*. Datorită principiilor continuate de această nouă viziune despre rolul muzicii în biserică s-a instituit

coralul protestant, având drept model coralul „EIN FESTE BURG” compus chiar de Martin Luther. Participarea tuturor enoriasilor la cânt, chiar și a copiilor a determinat folosirea unor melodii mai accesibile. Pentru că textul cântărilor se cerea înțeles s-a recurs la utilizarea limbii naționale și din același motiv, armonia susținea un discurs muzical izometric și izoritm.

Bisericile care s-au născut ulterior, din sânul aceleiași mișcări reformatoare vor fi păstrat modelul coralului protestant, indiferent de denotațiunile strict delimitatorii ale doctrinelor lor. Acest model se regăsește până în zilele noastre și în sânul bisericilor neoprotestante, apărute în ultimele veacuri ale mileniului doi. Adăugând acestor corale poezii sau cântece individuale, grupuri vocale, ansambluri instrumentale sau vocal-instrumentale de diferite structuri și mărimi, adaptate la posibilitățile locale, aceste biserici și-au consolidat mai întâi un repertoriu, iar mai apoi, o cultură proprie.

Bisericile neoprotestante - și muzica lor.

Isuse, cântecele mele

Sunt psalmi duioși crescuți din plâns

Și-s boabe de mărgean din funduri

De adâncimi de dor nestâns.

O, împlineste-mi-le toate

Și fă să lase-n câți le-ai pus

Lumina, dragostea și pacea

Și mântuirea Ta, Isus.

(Traian Dorz „Alte cântări nemuritoare”)

Ca și creștinii prigoniți ai primelor veacuri ale creștinismului neînțeleși, de-a lungul celor două milenii, grupările religioase care încercau un alt mod de apropiere de Domnul erau neînțeleși și de cele mai multe ori persecutați. Bătăi, umilinte, confiscarea averilor, închisori, condamnări la moarte n-au făcut decât să întărească crezul celor care sufereau pentru „numele lui Cristos”. Este de neimaginat cum în aceste condiții s-au născut cele mai vibrante și viabile „produse artistice”, adevărate mărgăritare și pietre scumpe care vor forma tezaurul cultural, păstrat și continuat cu piosenie și respect față de cei ni le-au dat, spre slava lui Cristos, precum scoica născătoare de perle.

„Să-mi iau până cea de aur,

pentru-acest poem slăvit,

m-am spălat în șapte ape,

șapte valuri m-au albit!”

spunea **Traian Dorz** la întoarcerea din a șaptea detenție, după care au mai urmat altele două. Bogăția de valori se pare că sporea cu fiecare înțemnitare, care devenea un nou temei de încredințare în mâna puternică a lui Dumnezeu. Împreună cu acest cântăret al psalmilor, pionier al mișcării „Oastea Domnului” au mai fost mulți alții înțemnitați pentru aceleași neîntemeiate motive:

„Am fost cu Moldoveanu în aceeași celulă de închisoare pe vremea comunistilor. Un gardian a inventat o nouă batjocură. Ne-a ordonat să ne vâram sub paturi, pe cimentul gol. Era iarnă. Când, în fine, s-a milostivit și ne-a lăsat să iesim de sub paturi, l-am văzut pe Moldoveanu cu zâmbetul lui obișnuit pe buze, iarăși triumfător. Ne-a spus: „o să vă cânt cântecul pe care l-am compus sub pat”.

*Era un cânt de biruință și triumf” relatează **Richard Wurmbrand**, un pastor reformat din țara noastră, care a petrecut 14 ani în temnițele României datorită credinței lui. **Nicolae Moldoveanu**, coleg de închisoare cu Wurmbrand, în această împrejurare, a compus atunci cântarea-rugăciune (deci un psalm), specificând la subsolul paginii: „o cântare-rugăciune, primită din partea Domnului, în celula 13 la închisoarea din Gherla, anul 1959, luna noiembrie. A fost gândită în timp ce toți deținuții ne aflam pe burtă sub pat, ca pedeapsă din partea gardienilor.*

Eu mă aflam atunci lângă Richard Wurmbrand și pentru că nu încăpeam bine sub pat, gardienii s-au suit cu cizmele pe noi.”

Primul volum de cântări, cu titlul „CÂNTĂRILE HARULUI „ 1959-1964 (cântări din temniță), care a văzut lumina tiparului la Deva, în 1996 se deschide cu o lămurire „Cântările din prezentul volum sunt în ordinea primirii lor în închisoare, începând cu „Bucuria păcii”. Cântările, text și muzică, au fost compuse în minte- fără creion și hârtie, lucruri strict interzise în închisoare- și le-am reținut, repetându-le zilnic în ordinea în care le-am primit din partea Domnului. Când am ajuns acasă, după eliberare, le-am scris într-un ritm rapid –zi și noapte- ca să nu le uit. Una singură-penultima n-am mai putut s-o reconstitui. Pentru lauda lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Cristos și pentru propășirea lucrării Lui pe pământ, doresc să fie tipărite aceste cântări.” Cântarea care deschide acest prim volum pare să explice principiul de viață al creștinului care se bucură de „pacea care întrece orice pricepere” și cântă chiar și atunci când nici un om normal nu ar găsi un motiv de închinare: **Bucuria păcii, Tu-mi aduci, Isuse,**

Chiar când bat în juru-mi groaznice furtuni,

Tu, lumina vieții celei neapuse,

Mângâiere-n suflet pururi mi-aduni!

La-mpplinirea vremii va-nceta durerea,

Căci hotăr la toate, Doamne, Tu ai pus,

După suferință vine mângâierea,

După chinul morții, viața făr-apus!

Melodia concepută în gama Re Major și în măsura de 2/4, cu un tempo moderat, creează o atmosferă de liniște cumpănită într-un iz doinit, dar totuși măsurat, cei doi trioletii atrăgând doar atenția asupra mersului inegal al melodiei asemănător cu cel al vieții

împovărată uneori cu dificultăți. După cele 361 de cântări înscrise în acest prim volum, Moldoveanu consemnează cu umilintă:

„Toată slava și-nchinarea

Dumnezeului slăvit;

El ni-I Viata și Lucrarea,

De la El primim cântarea,

Lui I-o închinăm smerit,

Azi și-n veacul nesfârșit!

Slăvit să fie Domnul!”

CÂNTĂRILOR HARULUI sau celor din închisoare le mai urmează alte 12 volume, toate intitulate cântări, după cum urmează: CÂNTĂRILE IUBIRII

CÂNTĂRILE MĂNGĂIERII

CÂNTĂRILE SĂRBĂTORII

CÂNTĂRILE LAUDELOR

CÂNTĂRILE DOMNULUI

CÂNTĂRILE ADEVĂRULUI

CÂNTĂRILE AȘTEPTĂRII

CÂNTĂRILE BISERICII

CÂNTĂRILE MULȚUMIRII

CÂNTĂRILE ÎNCHINĂRII

CÂNTĂRILE CREDINȚEI

CÂNTĂRILE HARULUI –vol.12

Au mai fost editate alte volume cuprinzând melodii pe versurile lui Traian Dorz, cum ar fi CÂNTĂRILE PSALMILOR și CÂNTĂRILE BIBLIEI, precum și CÂNTĂRILE CREDINCIOȘILOR în trei volume, pe versurile poetilor Traian Dorz, Costache Ioanid, Ioan Marini și alții.

Toate aceste lucrări muzicale au împânzit lumea credincioșilor neoprotestanți, în toate aceste biserici fiind prezentate sub forma solo-urilor, duete-lor, grupurilor vocale. Unele din ele au fost aranjate pentru cor chiar de Nicolae Moldoveanu, altele și-au găsit o întruchipare mai modernă prin aranjamentul creat de **Teodor Caciora**, un compozitor baptist de la Arad. De exemplu cântarea:

„În umblarea mea prin lume

Si în lupta spre mai bine

Peste tot, Isuse, Doamne,

Numai harul Tău mă tine!"

Textul primei strofe este expus de un solo bariton si începe într-o tonalitate minoră, impresionabilă prin cantabilitatea si izul ei popular. Refrenul părăsește tonalitatea inițială pentru cvinta la care se situează întregul cor:

Numai harul, numai harul

Mă păstrează ne-ncetat,

El mă face, el mă tine

Credincios cu-adevărat!"

În armonia modală care te învăluie prin interventia altistului si a tenorului ce încheie fraza într-o cadentă picardiană, ascultătorul ca si interpretul de altfel, simte pulsând mândria națională, în sensul demnității date de împlinirea omului lăuntric care găsește si pe aceste meleaguri resurse de exprimare muzicală pentru un subiect infinit.

Alte prelucrări ale aceluiași compozitor au îmbrăcat si vesmântul instrumental, prelucrare realizată de compozitori străini care au apreciat atât de mult compozitiile românești. Una din cele mai reusite astfel de realizări ar fi „*Slavă, slavă îți cântăm Isus necontenit/ Slavă, slavă, Tu ne esti Mântuitor iubit*”. Exclamațiile asezate pe doimi si sugerând explozia de recunoscintă a corului care cântă la unison „SLAVĂ, SLAVĂ” au fost precedate de o introducere instrumentală expozitivă gradată, mai întâi flautul, apoi vioara, urmată de violoncel si contrabass, după care intră întreaga orchestră pregătind ascensiunea corului. La rândul lor vocile se împletesc în formule ritmice simple si vioaie, sustinând pe rând contramelodii pline de optimism, mai ales în pasajele în care textul prea abundent în cuvinte este expus doar de sopran sau de sopran si tenor. Între strofa a doua si a treia ascultătorul este plăcut surprins de o transpozitie modulatorie a corului sustinut de orchestră printr-un pasaj inedit si înălțător, astfel încât ultima strofă devine o concluzie strălucitoare si plină de bucurie a slavei lui Dumnezeu.

În toate bisericile neoprotestante există bunul obicei al compozitiei de imnuri spre slava lui Dumnezeu, imnul, nu ca formă literar-artistică ci, ca formă de închinare cu un mesaj teologic intrinsec. Stim că „notiunea de imn implică prin sine însăși ideea de muzică, imnele fiind prin definitie poezii compuse cu destinatia de a fi cântate în cult.” (Petre Vintilescu, „Despre poezia imnografică din cărțile de ritual si cântare bisericească”). Astfel se face că multe din versurile care au format initial poezii au devenit cunoscute sub forma cântărilor a căror sunete armonizate aduc un plus de potential în transmiterea mesajului.

Îmi amintesc despre o perioadă, în urmă cu aproximativ 30 de ani, când în biserica pentecostală din care făceam parte s-a inițiat o activitate a tineretului care trebuia să găsească pentru fiecare subiect biblic tratat de pastorul bisericii, poezii si cântări adecvate. Începând din acea perioadă s-au născut numai din biserica noastră sute de versuri si melodii create de tineri. Acestea au fost apoi căutate, citite, cântate în toată tara. Circulatia lor demonstrează că au fost si sunt pretuite nu numai în zona în care au fost create, ci si peste hotarele țării noastre. Am să dau un exemplu concret din biserica noastră.

Dionisie Giuchici, zidar de meserie si un foarte devotat credincios pentecostal a rămas unul din cei mai recunoscuti poeti si compozitori din vremea despre care am pomenit. Într-una din zilele în care zidea un perete a realizat după un timp că nu mai aude atâta gălăgie ca la începutul lucrului. În momentul acela si-a dat seama că se înălțase odată cu zidul pe care îl ridica si gândul lui a zburat spre Dumnezeu, făcând analogia dintre propria lui situatie si depărtarea de zgomotul lumii atunci când se apropie de Dumnezeu. Fără să aibă la dispozitie creion si hârtie si continuând să lucreze el a compus una din cele mai frumoase lucrări muzicale, care se află acum în repertoriul tuturor bisericilor pentecostale românești din țară si străinătate. Câteva zile mai târziu avea să ne învețe pe noi, cei mai mici, o cântare nouă: PARADISUL

Parcă pe-aripi de vânt purtat eram,

Parcă pe-aripi de nor spre ceruri eu zburam,

Parcă pe-aripi de vultur sfânt si minunat,

Spre ceruri, spre ceruri, spre ceruri sus eu am zburat.

Cu-al meu dulce Isus,

Spre vesnicie sus,

Pe-aripi de porumbel,

Am zburat lângă El.

Spre cerurile cerurilor cerurilor sfinte,

Spre Paradisul slăvilor ceresti,

Unde tronează si domneste-al nostru sfânt Părinte

Înconjurat de corurile îngeresti.

Si-am plutit pe valuri, valuri de mărgean

Si-am trecut cu barca vietii pe-al iubirilor ocean.

Si-am văzut pe Domnul! Când L-am văzut L-am si cunoscut.

Pentru că, pentru fiecare fragment în parte Dionisie a creat o altă melodie, unele dintre ele repetând cu săgâlnicie anumite cuvinte, lucru neobisnuit în bisericile noastre foarte sobre, nici n-am cântat această cântare în biserică. Multi ani mai târziu, când, fiind studentă am fost rugată să armonizez câteva pasaje din această lucrare pentru realizarea uni alt poem, mi-am dat seama că ar trebui lucrată în întregime. Atunci am scris toată lucrarea pe note si am armonizat-o pentru solisti, cor si orchestră. Desigur am avut grijă ca portiunilor pe care în copilărie le-am găsit prea jucăuse să le creez contramelodii

asezate pe note lungi, să repartizez alte pasaje unor solisti, bass, tenor, sopran si să creez puncti orchestrale de legătură între anumite pasaje. Intrarea corului după aceste portiuni se face tumultuos, iar uneori vocile se împletesc contrapunctic tocmai pentru ca repetitia pe care o înțelesese compozitorul cu ani în urmă să devină acum justificată.

Pasajul : „*vino să vezi mireasa,*

vino să vezi mireasa,

vino să vezi mireasa,

Duhul Sfânt mi-a șoptit

Si-atunci m-a răpit

Pe-un munte foarte-nalt

Si-atunci mi-a arătat... este repartizat pe rând sopranelui, altistului, tenorului si din nou sopranelui, altistului, tenorului si bass-ului, ca apoi, la explicarea a ceea ce s-a văzut să între impetuos întregul cor:

Ierusalimul Nou, Cetatea sărbătorilor

Ce-I plină de sfinți și popor,

Care-au ieșit biruitori

În marea luptă.

La nuntă-n vesnicii,

Multimi și cete de creștini,

Cu ramuri de finici în mâini ei cântă slavă.

Orchestra oferă introducerea în ambientul sonor al diferitelor tonalități pe care uneori le pregătește prin interludii. La început în Do Major orchestra ne trece printr-un pasaj transpozitiv în Fa Major, după care tocmai facem cunoștință cu un bass solo, uimit de măreția lui Dumnezeu și au loc apoi intervențiile corale împletind diferite ritmuri, ca aproape de final tot orchestra să ne conducă spre momentul cunoștinței cu Mireasa Lui Cristos. În acest moment glasul Mirelei îndrăgostit de Mireasa Lui împrumută imaginile lui Solomon din Cântarea Cântărilor pe care le rosteste într-un limbaj autentic românesc și în tonalitatea fa minor către care l-a condus orchestra:

Multe fete sunt frumoase, și crăiește și regine,

Dar nici una dintre toate porumbito, nu-i ca tine

De frumoasă, de senină, cu al tău zâmbet ceresc,

Parcă ai fi o grădină unde crinii înfloresc!

Corul întreg transmite exuberanta întâlnirii dintre Mire si Mireasă repetând polifonic: *Asa va fi mireasa lui Cristos!* După acest moment răsare glasul cristalin al unei soprane lirice care are menirea de a descrie Mireasa lui Cristos:

Frumoasă ca luna, curată ca Soarele,

Ca zorile aurorilor de-argint,

Ca roua ce cade jos pe pământ!

Si din nou corul si orchestra într-un nestăvilit entuziasm, repetă pasajul polifonic, care se si încheie într-o cadentă picardiană strălucind într-un frumos acord major pe care orchestra descrie arpegii înăltătoare.

Nu intentionez să mai descriu alte lucrări muzicale, toate acestea necesitând ore întregi de studii. Dionisie Giuchici, are în prezent sute de compozitii muzicale si zeci de poezii care se recită în țară si în comunitățile românești din diaspora. Numele său de poet a fost înscris pe volumul de versuri „AGAPE”, editat si tipărit în Portland, Oregon în 1994, dar cele mai multe s-au transmis din mână în mână, prin manuscrise (caiete).

Un poet national peste al cărui nume nu se poate trece cu usurință este **Costache Ioanid**, care a impresionat prin crearea unor imagini vii ale propriilor sale trăiri. El reuseste să-l atragă pe cititor în tablourile pline de viață pe care le descrie si pentru care se străduieste să găsească cea mai exactă expresie. Limbajul poetic folosit cu măiestria unui profesionist care se regăsea în actorul de altă dată, face din poezia lui un tărâm fermecat, pe care nu poti păși fără un respect sfios. „*El nu înaintează spre cititor, dimpotrivă se retrage dinaintea lui, lăsându-i toată libertatea de a-i prelua cuvintele, cele pe care le astepta si pe care le-ar fi putut rosti el însusi spre a le umple apoi cu continutul propriilor trăiri*”. (Mircea Ciobanu- Poeziile creștinilor români, 1994).

Multe din poeziile lui au fost învesmântate de el însusi cu o melodie, de cele mai multe ori duioasă si meditativă, de tipul romantelor de la mijlocul secolului trecut:

Oricine iubeste o floare

e-aproape de-al vietii mister,

Oricine se-opreste-n cărare

s-asculte un glas de izvoare

e-aproape, e-aproape de CER!

Dar cine-a primit îndurarea

Din ranele blândului Miel,

Acela e frate cu floarea,

cu râul, cu muntii, cu marea

Si-oriunde îl duce cărarea

Tot cerul, tot cerul e-n el!

Altele au fost puse pe note de compozitorul Nicolae Moldoveanu cu care poetul Ioanid a avut multe colaborări.

E plin de miraje pământul

De patimi ce-atrag în noroi,

Muscăm din păcat tot mai lacomi

Si tot mai flămânzi si mai goi

Dar sus, la Golgota pe-o cruce,

Cu pieptul de-o lance străpuns,

La tainica vremii răscruce

Ne-asteaptă cu lacrimi, Isus .

As mai adăuga doar câteva nume care, sub pseudonime, ca si **I. Milutanul** sub care era cunoscut **Iovan Miclea**, din biserica baptistă- Bucuresti, profesor si sef al catedrei de dirijat al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” sau **Mircea Ciugudean** compozitor autodidact deosebit de prolific din biserica pentecostală –Timisoara au îmbogățit repertoriul corurilor neoprotestante cu lucrări de o inestimabilă bogătie spirituală. De cele mai multe ori aceste lucrări au fost transmise prin copiere, prin transcriere, câteodată se mai pierdea câte ceva din forma initială, dar prezenta lor în biserici demonstrează că sunt pretuite. Autorii acestor lucrări sunt creștinii care se găsesc în mijlocul celor ce le cântă sau le ascultă, unii cu puțină știință de carte, alții cu posibilități de exprimare artistică acumulate printr-o pregătire corespunzătoare.

Aceste compozitii de sunete, de cuvinte si forme sunt caracteristice oricărui imn cultic pentru că semnificatia teologică a imnului liturgic nu tine doar de continutul informational ci si de reusita acestei armonizări. „ *Mecanismeale inimii credincioase se pun în miscare în functie de alte criterii decât cele estetice si inspiratia divină poate fi descoperită mai cu seamă acolo unde exigentele artei încetează să mai cenzureze actul exprimării*”(Mircea Ciobanu- Poeziile creștinilor români- Antologie- Buc. 1994.) În toate bisericile neoprotestante ansamblurile vocale si vocal-instrumentale sunt formate din amatori cu dragoste de slujire prin arta cântului. În ultimii ani dinaintea căderii comunismului s-a încetățenit conceptia educatiei muzicale a copiilor din familiile creștinilor neoprotestanti, ca acestia să realizeze cât mai eficient această slujbă de închinare. Biblia ne poruncește să cântăm chiar si în situatii dificile. David spune într-unul din cântecele sale *“Oamenii mă urmăresc, Doamne! Fii scutul meu!”* Prin cântare se eliberează putere, se obtine victorie. Pavel si Sila au cântat în celula lor din închisoare, în Filipi, iar Domnul le-a dat eliberare. Traditia cântului este adânc înrădăcinată în Biblie. De aceea tematica imnologiei neoprotestante își găsește, ca si alte biserici resursele, în îndemnul pe care îl dă apostolul Pavel către Coloseni :

„Invătați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre.” (Col.3:16)

Bibliografie

1. BIBLIA sau SFÂNTA SCRIPTURĂ, trad. Cornilescu
2. Adevărul biblic pentru obiectele de învățământ, vol. IV „ARTELE FRUMOASE SI SĂNĂTATEA”
3. THEO-DOXA-LOGIA , semnificatia teologico-doxologică a imnelor religioase în marile religii ale lumii din perspectivă creștină, IACOB COMAN- edit. Episteam, bucuresti, 1999
4. POEZIILE CRESTINILOR ROMÂNI, Antologie, MIRCEA CIOBANU-
5. EDITURA Casa Scoalelor, Bucuresti, 1994
6. CE ESTE ÎNCHINAREA, JACK HAYFORD, ed. Învățătorul-Oradea- 1999
7. NICOLAE MOLDOVEANU- Că
8. Cântările Harului, vol.1, editura „Comorile Harului”, Deva, 1996
9. ALTE CÂNTĂRI NEMURITOARE, Traian Dorz, editura „Traian Dorz”- Simeria, 1999.
10. COSTACHE IOANID, „Porumbite albe”, editura „Stefanus”, 1999.